

Catalunya, nou estat europeu

Després de l'últim Onze de Setembre i de l'augment significatiu del moviment independentista, que es va fer notar als carrers, i de la immediata campanya de premsa que va apressar-se a identificar independentisme amb violència, com a mètode simplificat de desqualificació, va començar-se a parlar de la idea de fer una Convenció Independentista, però no amb xiquets que es desfoguessin apedregant el McDonalds, sinó amb llicenciats, catedràtics, i com deia dissabte el nou *Diari de Barcelona*, arquitectes, metges i advocats.

La idea de la Convenció va sorgir d'una reunió periòdica que se celebrava al Restaurant Borsalino de Barcelona i en la qual participava gent diversa del món nacionalista, però no militant de partit. Entre ells, **Carles Bonet, Joan Crexell, Josep Dalmau, Agustí Soler** i molts d'altres. Independentistes des de sempre i convençuts de poder assolir la independència de Catalunya algun dia, per la via democràtica, el col·lectiu va decidir legalitzar-se sota el nom Associació per la Independència Nacional. Inicialment, es va fixar la data de la Convenció per a mitjan febrer. Diverses causes l'han ajornada fins aquests 14 i 15 de març.

Una de les voluntats de l'Associació era la de celebrar la Convenció en un lloc important; per això, ràpidament va sorgir la idea del Palau de Congressos. Els va ser llogada la sala sisena, amb cabuda per a tres-centes cinquanta persones i, al final, encara va quedar un pèl curta. Cada assistent havia pagat una quota d'inscripció de dues mil pessetes, i el lloguer de la sala pujava un quart de milió. A part, la resta de l'organització —molt acurada quant a carpetes, distintius i pancartes—, anava a càrrec d'una empresa mig professionalitzada en aquesta mena de reunions.

Ja que en aquests actes nacionalistes sempre hi ha qui acaba perdent diners, i tenint en compte allò que tant es predica darrerament que el que és bo per a Barcelona també ho és per a Catalunya i a l'inrevés, la comissió organitzadora va decidir demanar una reducció de preu a l'Ajuntament de Barcelona: no els la van concedir. Van desempallegar-se de la qüestió passant la pilota a la Fira de Barcelona. Ara

Si fa deu anys ens ho haguessin dit, no ens ho hauríem cregut. Però el cap de setmana passat prop de quatre-cents catalans s'aplegaven al Palau de Congressos de Montjuïc per reclamar, senzillament, una constitució estatal.

J. M. Pasqual

va a càrrec dels mateixos convocants, però, segons sembla, voltaven per allí quatre mossos d'esquadra vestits de carrer —dos mossos i dues mosses—, que havien estat sol·licitats per l'organització a la Direcció General de Seguretat Ciutadana de la Generalitat. Ajuntament de Barcelona i Generalitat, una vegada més, han aplicat diferents criteris de col·laboració amb iniciatives ciutadanes.

Entre els assistents, molts noms lligats a les diverses famílies de l'independentisme català: **Josep Miquel Servia**,

Una via democràtica per a la independència.

bé, posteriorment, l'Ajuntament també va negar-se a facilitar plànols de la ciutat per poder orientar els forasters assistents a la Convenció. Això ja va ser més sospitos, en opinió dels organitzadors. La seguretat de l'acte ana-

Joan Triadú, Enric Garriga Trullols, Heribert Barrera, Eva Serra, Lluís Maria Xirinacs, Àngel Colom... Destacava una nodrida representació d'ERC, a part dels ja esmentats, amb **Xavier Casassas i Francesc Vicens** —dos dels

derrotats en el darrer Congrés—. També hi era **Salvador Escamilla**, **Josep Guia** i representants de l'MDT del Front Nacional de Catalunya i d'Estat Català.

El primer ponent va ser **Lluís Sala-Molins**, catedràtic de Filosofia Política de la Universitat de la Sorbona, París. La seva ponència «La nació: un ens dinàmic cap a l'estat» va constituir un dels discursos més lúcids que s'han sentit en aquest Principat en els darrers anys; almenys, així opinaven la majoria dels assistents.

La segona ponència, va presentar-la **Joan Francesc Mira i Casterà**, Doctor en Filosofia i professor de la Universitat de València. El títol de la ponèn-

convidat de fora que vinc a explicar un tema molt concret, l'evolució dels nacionalismes europeus i per quins camins han arribat a la independència. I si bé demanar un estat hauria d'implacar en certa manera marcar-ne uns límits, triar entre la Catalunya estricta i els Països Catalans podria ser la qüestió d'una propera convenció».

Fèlix Cucurull i Tey, historiador i escriptor, de Barcelona, va presentar la tercera ponència: «Nacionalisme d'agressió i nacionalisme d'alliberament: el cas català». El quart ponent va ser **Aureli Argemí**, secretari general del Ciemen, de Barcelona. El títol de la ponència: «Concepte de sobirania al final del segle XX en el context europeu». Un convidat d'excepció va ser **Ruairo O'Braday**, president del Sinnfein d'Irlanda. També va fer una salutació **Robert Davezies**, col·laborador de l'FLN, d'Algèria.

Però, en opinió de **Joan Crexell**, vice-president de la comissió organitzadora de la Convenció, la cinquena va ser la ponència més important. A càrrec de **Jaume E. Amengual**, llicenciat en història i en filologia catalana, duia el títol: «Viabilitat de la independència de Catalunya».

En síntesi, J. Amengual parlà de la viabilitat de la independència des d'un punt de vista econòmic i arribà a la conclusió que Catalunya és una colònia política, cultural, idiomàtica, militar, territorial... i, sobretot, econòmica d'Espanya i de França. Per quatre raons: la degradació fiscal enorme —totes les balances amb l'Estat espanyol són desfavorables—, un gran dèficit des de sempre d'estructura pública —equipaments i serveis— el fet que Catalunya està supeditada a uns centres decisors de política econòmica externs i que sovint hi actuen en contra deliberadament.

Segons es pot llegir a la convocatòria: «La nació catalana només serà reconeguda com a tal quan aconseguixi la plenitud de la seva sobirania nacional, en igualtat de drets i deures amb la resta dels països lliures del món. I Catalunya només s'autogovernarà sobiranament quan sigui un estat. L'única solució per resoldre d'arrel els nostres problemes és la d'exercir el dret a l'autodeterminació, com a via d'accés a la independència nacional. Així ho feren abans Noruega, Islàndia, Polònia, la República d'Irlanda, Malta, Txecoslovàquia, Romania, Finlàndia... La nostra intenció és presentar públicament aquest projecte també per a Catalunya. Presentar-ne rigorosament la viabilitat». □

NOVA SENTÈNCIA CONTRA
EL CATALÀ

A Alcoi, també

La setmana passada l'Audiència Territorial acceptava un nou recurs contra l'ensenyament en català, en aquesta ocasió a Alcoi i referida a classes impartides en BUP.

J. C.

La setmana passada, el cas Almasora es repetia a Alcoi, aquesta vegada en un centre on s'imparteix BUP. A l'institut «Andreu Sempere» l'Audiència Territorial acabava amb l'ensenyament de les classes en català, arran d'una denúncia presentada per catorze pares, encara que, segons la Coordinadora per la Libertad de la Enseñanza en Valenciano, n'eren dos-cents.

Mentrestant, les mesures per garantir l'escolaritat en valencià promeses des de la Conselleria de Cultura s'ajornen i, d'altra banda, hi ha entre medis escolars compromesos amb aquest ensenyament un gran escepticisme. Segons comenten alguns representants d'Acció Cultural, per exemple, el dret individual que la Generalitat ha primat per anul·lar les anteriors ordres que regulaven l'ensenyament en l'idioma del país, xoca d'entrada amb qualsevol mesura contrària en defensa d'aquest ensenyament.

D'altra banda, Acció Cultural del País Valencià ha fet pública la intenció d'aplegar a València durant el mes d'abril una mesa de destacats juristes per estudiar les mesures que fins ara ha pres l'administració valenciana i concretar-ne la legalitat, d'acord amb la Constitució de l'estat i l'estatut d'autonomia valencià. Aquest encontre és un punt més en una campanya més àmplia que Acció Cultural ha començat a moure, i que suposarà, també, la coordinació amb altres entitats d'arreu el país.

Una campanya que, segons les mateixes fonts, ja serà dissenyada definitivament cap a mitjan abril, justament els dies en què el Tribunal Suprem dictarà sentència sobre el recurs presentat per la Universitat de València contra la sentència de l'Audiència Territorial, favorable a la denúncia dels membres d'Alternativa Universitaria. □

cia: «La problemàtica nacional en la història d'Europa». En demanar a Francesc Mira sobre l'àmbit geogràfic que la Convenció donava a la nació catalana, aquest responia: «Jo no sóc el responsable de la Convenció, sinó un